In de zaak 1-64:

Belgische Naamloze Vennootschap „Glucoseries Réunies" (Anciennes Firmes Blieck frères et Callebaut frères),

gevestigd te Sint-Jans-Molenbeek (België), Opzichterstraat 49,

bijgestaan door mr. J. de Grave, Advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, Franklin Rooseveltlaan 56 te Brussel,

ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van mr. E. Arendt, Advocaat en Procureur te Luxemburg, rue Willy Goergen 6,

Verzoekster

tegen

Commissie van de Europese Economische Gemeenschap,

Blijde Inkomstlaan 23 te Brussel,

vertegenwoordigd door haar Juridisch Adviseur mr. M. Sohier, als gemachtigde,

ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van mr. H. Manzanarès, Secretaris van de Juridische Dienst van de Europese Uitvoerende Organen, Place de Metz 2, Luxemburg,

Verweerster

betreffende de nietigverklaring van de beschikking der Commissie van 28 november 1963 houdende machtiging tot het leggen van compenserende heffingen op de invoer in de Franse republiek van glucose (dextrose) uit bepaalde Lid-Staten (*Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* van 13 december 1963),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt:

A. M. Donner, *President,*
Ch. L. Hammes en A. Trabucchi (*Rapporteur*), *Kamerpresidenten,*
L. Delvaux, R. Rossi, R. Lecourt en W. Strauss, *Rechters,*
Advocaat-Generaal: M. Lagrange,
Griffier: A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I — De aan het geding ten grondslag liggende feiten

Overwegende dat de Commissie van de E.E.G. op verzoek van de Regering van de Franse republiek deze Staat bij beschikking van 28 november 1963 (*Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* van 13 december 1963, blz. 2914 t/m 2917/63), heeft gemachtigd een compenserende heffing te leggen op de invoer van glucose (dextrose) uit andere Lid-Staten, voor zover de exporterende Lid-Staten die heffing niet zelf bij de uitvoer opleggen;

dat deze beschikking van de Commissie, waartegen verzoekster op 13 januari 1964 beroep heeft ingesteld, werd gegeven op basis van een besluit door de Raad op 4 april 1962 genomen met toepassing van artikel 235 van het Verdrag krachtens welke bepaling de Commissie de Lid-Staten in bepaalde gevallen kan machtigen tot het opleggen van een compenserende heffing op de invoer van waren bij de produktie waarvan landbouwprodukten zijn verwerkt;

Overwegende dat verzoekster, die beweert een van de' grootste Europese producenten van glucose te zijn, in haar inleidend verzoekschrift stelt dat bedoelde beschikking onwettig is daar de voorwaarden voor de toepassing van het besluit van de Raad van 4 april 1962 ten aanzien van de Belgische industrie niet aanwezig zouden zijn;

dat verzoekster subsidiair stelt dat de bestreden beschikking een discriminatie inhoudt in zoverre de Italiaanse republiek van de daarbij ingevoerde regeling wordt uitgesloten;

dat zij zich voorts voorbehoudt later de feiten aan te geven waarop het eveneens voor te dragen middel van détournement de pouvoir berust;

II – Conclusies van partijen

Overwegende dat verzoekster in haar introductief request concludeert dat het den Hove behage:

„Nietig te verklaren de beschikking van verweerster van 28 november 1963 (63/664 E.E.G.), openbaar gemaakt in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* van 13 december 1963 (2914/63), althans voor zover daarbij machtiging wordt verleend tot het opleggen van een compenserende heffing ten belope van 7,15 Ffr per 100 kg op de invoer van glucose (dextrose) uit het Koninkrijk België in de Franse Republiek;

Verzoekster akte te verlenen van haar verklaring dat zij zich haar rechten voorbehoudt met betrekking tot de vergoeding der eventueel voor haar uit de bestreden beschikking voortvloeiende schade;

Verweerster in de proceskosten te veroordelen;

Te bepalen dat het Frans de procestaal zal zijn;

De Franse Republiek in het geding te doen roepen."

Overwegende dat de Commissie in haar memorie van 21 februari 1964 concludeert dat het den Hove behage:

„Overeenkomstig artikel 91 van het reglement voor de procesvoering incidenteel uitspraak te doen over de ontvankelijkheid van het beroep;

Het beroep als zijnde niet-ontvankelijk te verwerpen;

Te verwerpen het verzoek tot het in het geding roepen van de Franse republiek;

Verzoekster in de proceskosten te veroordelen."

Overwegende dat verzoekster in haar antwoord op laatstgenoemde eis concludeert dat het den Hove behage:

„Aan verzoekster akte te verlenen dat zij persisteert bij haar vordering tot nietigverklaring";

III – De middelen van niet-ontvankelijkheid

Overwegende dat de door partijen op dit punt voorgedragen middelen en argumenten als volgt kunnen worden samengevat:

In bovenbedoelde memorie van 21 februari 1964 verzocht verweerster het Hof incidenteel uitspraak te doen over de ontvankelijkheid, zonder op de zaak ten principale in te gaan. Verweerster acht deze vordering gerechtvaardigd daar het onderhavige beroep, gezien het arrest van 15 juli 1963 in de zaak 25-62 (Plaumann c/ Commissie E.E.G.), kennelijk niet-ontvankelijk is. De omstandigheden waaronder het onderhavige beroep werd ingesteld zijn geheel identiek met die welke aan genoemd arrest ten grondslag lagen, zodat de bestreden beschikking, nog los van de vraag of zij geacht kan worden te zijn gegeven „in de vorm van" een beschikking gericht tot een andere persoon, verzoekster noch rechtstreeks noch individueel raakt.

Met een beroep op het betoog van de Advocaat-Generaal Roemer in de zaak 25-62, stelt verweerster dat particulieren het vereiste rechtstreekse belang missen wanneer in een beschikking aan een Lid-Staat een machtiging wordt verleend dan wel een verplichting opgelegd, want in zodanig geval is het slechts de later eventueel door die Lid-Staat te verrichten handeling, welke voor de particulieren rechtstreekse gevolgen doet ontstaan. In casu waren de Franse republiek en de andere uitvoerende Lid-Staten vrij om van de bij bedoelde beschikking gegeven machtiging gebruik te maken.

Het rechtstreekse belang ontbreekt zelfs in de gevallen waarin een executief orgaan van de Gemeenschap het verzoek van een Lid-Staat om een machtiging afwijst, daar ook dan de particulieren rechtstreeks slechts getroffen worden door de nationale wetsbepalingen die ingevolge de gegeven beschikking niet gewijzigd mochten worden.

Gelijk uit het arrest-Plaumann blijkt, bezit verzoekster evenmin een individueel belang. Deze uitspraak van het Hof behoudt haar gelding, zelfs indien men verzoekster als een der grootste Europese producenten van glucose (dextrose) mag beschouwen, immers de beschikking raakt haar slechts in haar hoedanigheid van lid van de abstract gedefinieerde groep van alle personen die te eniger tijd glucose zullen produceren en naar Frankrijk uitvoeren.

In haar conclusie van repliek van 8 april 1964 betoogt verzoekster dat aan de in artikel 173, tweede lid in fine van het Verdrag voor de ontvankelijkheid gestelde eisen in casu is voldaan. Zij bestrijdt de argumentatie van de Advocaat-Generaal in de zaak 25-62 met betrekking tot het rechtstreekse belang en stelt dat dit begrip praktisch en niet theoretisch benaderd moet worden; slechts zodanige benadering is in overeenstemming met de door het Hof in de zaak-Plaumann gegeven principiële beslissing dat de Verdragsbepalingen inzake het beroepsrecht der justitiabelen niet restrictief mogen worden geïnterpreteerd.

Daar de Franse republiek alleen op grond van de bestreden beschikking een compenserende heffing op de import van glucose (dextrose) uit België kon leggen – hetgeen zij ook inderdaad reeds heeft gedaan – bestaat er een rechtstreeks causaal verband tussen de beschikking en de daaruit voor verzoekster voortvloeiende schade. Het is bovendien nauwelijks denkbaar dat de machtiging tot het toepassen van een compenserende heffing op de invoer gevraagd zou worden zonder dat daarvan nadien gebruik wordt gemaakt en zulks temeer wanneer de machtigingsbeschikking, gelijk in casu, een compenserende heffing betreft ter bestrijding van storingen opgetreden als gevolg van bepaalde verschillen in de prijzen van landbouwproduk-

ten die als grondstoffen zijn te beschouwen. Volgens verzoekster kan op de zienswijze van de Advocaat-Generaal Roemer slechts beroep worden gedaan voor zover de Commissie aan een Lid-Staat een machtiging verstrekt welke deze niet heeft verzocht.

Wat het individuele belang betreft merkt verzoekster op, dat zij in tegenstelling tot eiseres in de zaak 25-62 ten aanzien van de gevolgen der bestreden beschikking in een zeer bijzondere situatie verkeert welke haar ten opzichte van ieder ander kenmerkt en individualiseert. Zij beweert de enige Belgische onderneming te zijn die tijdens de geldigheidsduur van de bestreden beschikking (1 jaar) economisch geïnteresseerd is bij, en in staat is tot de export van niet onaanzienlijke hoeveelheden dextrose uit België naar Frankrijk. Verzoekster wijst erop dat uit een vergelijking van de in 1962 naar Frankrijk uitgevoerde hoeveelheden Belgische dextrose met de door haar in dat jaar ontvangen en uitgevoerde Franse orders, blijkt dat die hoeveelheden identiek zijn.

Verzoekster, die de enige Belgische producent is welke in feite over voor uitvoer in aanmerking komende hoeveelheden dextrose beschikt, bevindt zich dus in een positie welke fundamenteel verschilt van die van de vennootschap Plaumann die slechts één van de 35 Duitse importeurs van clementines was; verzoekster wordt derhalve realiter en individueel getroffen door de beschikking waarbij machtiging wordt verleend tot het opleggen van een compenserende heffing op uit België ingevoerde dextrose.

IV — Procedure

Overwegende dat het Hof partijen ter terechtzitting van 28 mei 1964 heeft gehoord met betrekking tot de door verweerster opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid;

dat de Advocaat-Generaal heeft geconcludeerd ter terechtzitting van 16 juni 1964.

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Wat betreft de ontvankelijkheid van het beroep

Overwegende dat de bestreden beschikking tot Lid-Staten is gericht;

dat artikel 173, tweede lid van het E.E.G.-Verdrag de mogelijkheid tot beroep opent voor iedere natuurlijke of rechtspersoon tegen een niet tot hen gerichte beschikking mits de handeling haar rechtstreeks en individueel raakt;

Overwegende dat verweerster stelt dat de bestreden beschikking verzoekster noch rechtstreeks noch individueel betreft in de zin van genoemde bepalingen;

Overwegende dat allereerst dient te worden onderzocht of aan dit laatste vereiste voor de ontvankelijkheid is voldaan, daar indien de beschikking verzoekster niet individueel raakt, het onderzoek naar de vraag of die beschikking haar rechtstreeks betreft overbodig wordt;

dat zij, die niet zijn de adressaten ener beschikking slechts zouden kunnen stellen dat zij individueel worden geraakt, indien deze beschikking hen betreft uit hoofde van zekere bijzondere hoedanigheden of van een feitelijke situatie, welke hen ten opzichte van ieder ander karakteriseert en hen derhalve individualiseert op soortgelijke wijze als de adressaat;

dat verzoekster beweert dat zij met het oog op de gevolgen van de bestreden beschikking in een bijzondere positie verkeert daar zij de enige Belgische onderneming is welke tijdens de geldigheidsduur van de bestreden beschikking economisch geïnteresseerd is bij, en in staat is tot het exporteren van niet onaanzienlijke hoeveelheden glucose uit België naar Frankrijk;

dat evenwel moet worden opgemerkt dat de gevolgen der bestreden beschikking niet beperkt blijven tot de uitvoer van België naar Frankrijk;

dat indien het onderzoek van de gevolgen der beschikking werd beperkt tot een enkele exporteur van één der Lid-Staten waarvan de uitvoer naar Frankrijk in het geding is, men de markt van deze Staat kunstmatig van de gemeenschappelijke markt — waarop de onderhavige beschikking immers mede betrekking heeft — zou isoleren;

dat de bestreden beschikking blijkens haar doel, nl. de bescherming van een sector van de Franse economie tegen de concurrentie welke deze ondervindt ten gevolge van de invoer uit andere Lid-Staten en gelet op de daartoe getroffen regeling, bestemd is in te werken op de invoer in Frankrijk van glucose uit alle delen van de gemeenschap, met uitzondering van Italië welk land dit produkt niet naar Frankrijk exporteert;

dat de bestreden beschikking, gezien deze haar algemene economische strekking — zelfs al ware de bewering van verzoekster aangaande de positie welke zij voor de export van glucose naar Frankrijk op de Belgische markt inneemt juist — niet geacht kan worden verzoekster individueel te raken;

dat het beroep tot nietigverklaring reeds op deze gronden niet-ontvankelijk moet worden geoordeeld, zonder dat het nodig is de vraag te onderzoeken of de bestreden beschikking — nu voor haar toepassing nog een nadere handeling van een Lid-Staat nodig is — verzoekster rechtstreeks kan raken;

Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat krachtens artikel 69, paragraaf 2 van het reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten zal worden verwezen;

dat verzoekster derhalve, nu haar beroep niet kan slagen, in de kosten moet worden veroordeeld;

Gezien de processtukken;

Gehoord het Rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op artikel 173, tweede lid van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap;

Gelet op het protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie behorende bij het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap;

Gelet op het reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, en met name op artikel 69, paragraaf 2;

HET HOF VAN JUSTITIE

Rechtdoende,

Verwerpt het beroep tot nietigverklaring in de zaak 1-64 als zijnde niet-ontvankelijk;

Veroordeelt verzoekster in de proceskosten;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op twee juli negentienhonderdvierenzestig.

Donner Hammes Trabucchi
Delvaux Rossi Lecourt Strauss

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op twee juli negentienhonderdvierenzestig.

De Griffier, *De President,*
A. Van Houtte A. M. Donner